

Arrest

nr. 341 978 van 26 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VALCKE
Paul Fredericqstraat 105
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 december 2025.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. VALCKE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart afkomstig zijn te van Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 28 mei 2025. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend op 7 september 2023. Ze werd erkend als vluchteling op 27 september 2023. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 26 september 2026 en haar reisdocumenten zijn geldig tot en met 4 november 2028 (Zie “Cedoca, aanvraag derde landen” in het administratief dossier).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in

Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij legt verschillende documenten neer om haar mentale en medische toestand aan te tonen. Wat betreft haar medische toestand legt de verzoekende partij verschillende documenten neer waarin kan worden gelezen dat ze verklaart twee maal last te hebben gehad van hartkloppingen. Door de behandelende arts werd toen vastgesteld dat deze veroorzaakt werden door stress. Verder kan in deze documenten niet worden gelezen dat ze op heden nog steeds last heeft van deze hartkloppingen of dat ze omwille van deze hartkloppingen een behandeling dient te ondergaan. Ze brengt dus geen elementen bij waaruit zou blijken dat ze omwille van haar hartkloppingen niet in staat is om bij een terugkeer naar Griekenland zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Haar hartkloppingen kunnen dus niet beschouwd worden als een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak.

De verzoekende partij voegt door middel van een aanvullende nota een document toe om haar psychologische toestand te kaderen. Uit dit document blijkt dat de verzoekende partij op 9 september 2024, 6 mei 2025, 2 juni 2025, 24 juni 2025, 17 juli 2025, 29 september 2025 en 16 oktober 2025 psychologisch werd opgevolgd. Haar psycholoog stelt vast dat de verzoekende partij te kampen heeft met een ernstige depressie en symptomen vertoont van PTSS. Haar depressie uit zich in tristesse, pessimisme, een verlies van plezier, gevoelens van waardeverlies, zelfkritiek, suïcidale gedachten, irritatie, verlies van interesse en energie, slaapproblemen, rusteloosheid, vermindering van eetlust en concentratieproblemen. Haar symptomen van PTSS zijn het herbeleven van traumatische gebeurtenissen, nachtmerries, piekeren, herbelevenissen, slaapproblemen, concentratieproblemen, hypervigilantie en irritatie. Er wordt verdere psychologische begeleiding aangeraden. Uit de voorliggende attesten kan echter niet blijken dat de psychologische problemen van verzoekende partij belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie en dat haar medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Nergens in de voorliggende stukken wordt in concreto uiteengezet in welke mate haar actuele gezondheidstoestand haar belet om zijn

rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psychologische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen.

De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift verder nog naar voor dat ze een kwetsbaar profiel heeft omdat ze afkomstig is van Gaza. Hoewel niet ontkend wordt dat de situatie in Gaza een invloed kan hebben op de gemoedstoestand van verzoekende partij, toont zij niet concreet aan dat zij kampt met psychologische problemen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij stelt tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij nog nooit van een AMKA heeft gehoord (NPO, p.6). Ze heeft dan ook geen inspanningen geleverd om een AMKA in Griekenland te verkrijgen. De verzoekende partij brengt ook geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat zij bij een terugkeer naar Griekenland niet in staat zou zijn om een AMKA aan te vragen en deze te activeren. Zij dient hiervoor haar verblijf in Griekenland te bewijzen aan de hand van haar ADET, een verblijfsadres en werk. Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Uit algemene informatie blijkt bovendien dat zelfs indien zij niet over een AMKA beschikt, zij niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: "If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription" (UNHCR Greece, "Living In Greece – Access to healthcare", beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 49, 50-51). De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood zou hebben aan medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij beroept zich immers niet op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend op 7 september 2023. Ze werd erkend als vluchteling op 27 september 2023. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 26 september 2026 en haar reisdocumenten zijn geldig tot en met 4 november 2028 (Zie "Cedoca, aanvraag derde landen" in het administratief dossier). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. De verzoekende partij verklaart op heden nog steeds in het bezit te zijn van haar Griekse documenten. Ze verklaart immers tijdens het persoonlijk onderhoud dat deze bij haar tante liggen (NPO, p.4). Daar de verzoekende partij een kopie van haar Grieks paspoort neerlegt en stelt dat het origineel bij haar tante ligt, vindt haar betoog in het verzoekschrift dat ze nooit over een Grieks paspoort heeft beschikt, geen grondslag in het administratief dossier.

Waar zij bovendien in het verzoekschrift ingaat op de obstakels en problemen die zich voordoen bij het verlengen van Griekse verblijfsvergunningen, dient erop gewezen te worden dat zij niet dienstig naar deze informatie hieromtrent kan verwijzen aangezien haar Griekse verblijfsvergunning nog geldig is tot en met 26 september 2026 (zie "Cedoca, aanvraag derde landen" in het administratief dossier) en zij aldus bij terugkeer naar Griekenland nog over een geldige Griekse verblijfsvergunning zal beschikken.

6. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen enkele intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Ze verklaart immers dat België haar eindbestemming was van in het begin (verklaring dvz, vraag 28). Dit gebrek aan intentie blijkt ook uit haar dermate korte verblijf dat ze in Griekenland heeft verbleven als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten. De verzoekende partij verklaart dat ze haar Griekse verblijfsvergunning heeft verkregen twee dagen voor haar vertrek (Bijkomende vragen m-status Griekenland). Ze heeft dus slechts twee dagen als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten in Griekenland verbleven. De verzoekende partij kan op dergelijk korte tijd onmogelijk onderzoek hebben gedaan naar de bestaande mogelijkheden van een begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten voor het verkrijgen van huisvesting, tewerkstelling, taallessen en gezondheidszorg. Uit haar verklaringen kan verder ook blijken dat ze in de periode voor het verkrijgen van haar Griekse verblijfsdocumenten geen moeite heeft gedaan om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen of door de Griekse autoriteiten aan haar lot werd overgelaten. Zo blijkt uit haar verklaringen dat ze in een opvangkamp heeft verbleven in Mytilini en Filippiada tot aan haar vertrek uit Griekenland naar België (NPO, p.8). Ze werd dus steeds opgevangen door de Griekse autoriteiten en heeft op geen enkele manier enige inspanning moeten leveren om zelfstandig huisvesting in Griekenland te bekomen. Ze heeft ook geen moeite gedaan om tewerkstelling te vinden in Griekenland. Ze stelt tijdens haar persoonlijk onderhoud dat er geen legaal werk is in Griekenland (NPO, p.7) maar heeft zelf geen stappen ondernomen om tewerkstelling te vinden in Griekenland. Het was immers niet belangrijk voor haar om te werken maar wel om haar studies verder te zetten (NPO, p.7). Uit haar verklaringen blijkt echter niet dat ze enige stappen heeft ondernomen om te studeren in Griekenland of om haar studies in Griekenland verder te zetten (NPO, p.9). Uit haar verklaringen blijkt ook dat ze toegang tot medische zorgen in Griekenland had. De commissaris-generaal stelt in dit opzicht terecht vast dat ze naar het ziekenhuis werd gebracht, daar onderzocht werd en haar bloed werd geanalyseerd (NPO, p.8). Ze werd dus wel degelijk medisch geholpen in Griekenland. Zij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Haar betoog in het verzoekschrift dat haar niet kan worden verweten dat zij geen pogingen gedaan heeft om een duurzaam bestaan in Griekenland op te bouwen daar ze net 18 jaar was geworden en door haar gezin als minderjarig meisje werd beschouwd, kan niet worden gevolgd. De verzoekende partij was immers meerderjarig bij haar aankomst en er kan dus van haar worden verwacht dat ze de nodige stappen zet om in het land waar ze internationale bescherming werd toegekend een duurzaam bestaan uit te bouwen. Dat haar gezin haar als minderjarig beschouwde is in dit opzicht van geen belang. Bovendien toont dit betoog geenszins aan dat ze op heden, bij een terugkeer naar Griekenland, niet in staat is om een duurzaam bestaan uit te bouwen en daarbij huisvesting en tewerkstelling te zoeken. De verzoekende partij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt of kan worden afgeleid dat ze niet zelfredzaam is of niet in staat is om zelf en zelfstandig een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Bovendien blijkt uit niets dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen contact meer zou kunnen hebben met haar familie, waar deze zich ook zou bevinden. Ze kan nog steeds een beroep doen op de raad en het advies van het gezin om haar te helpen om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan geenszins worden volgehouden.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid in het Arabisch uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

9. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 29 januari 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1406 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP brengt naar voor dat er op 26 januari een aanvullende nota is neergelegd en dat ze het niet eens is met de analyse die door de raad is gemaakt. VzP verwijst naar het Aida rapport en het RSA verslag. VzP legt ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, een aanvullende nota neer bevattende een repliek op het RSA verslag, een repliek op aangehaalde wetgeving en briefuitwisseling met Griekenland. De lezing van de aanvullende nota is niet correct en men riskeert bij een teugkeer naar Griekenland in een toestand van materiële deprivatie terecht te komen. VzP is een jongedame die initieel samen met haar familie vanuit Gaza is vertrokken naar Turkije en Griekenland. VzP werd in Griekenland erkend op 27 september 2023, wat als belangrijk wordt bestempeld aangezien verzoeksters ADET verloopt op 26 september 2026. Ze verduidelijkt dat dit nog lang lijkt maar dat er een jaar nodig is voor de verlening dus riskeert verzoekster zonder ADET te vallen. De toegang tot het helios plus en andere programma's is toegankelijk tot 2 jaar na de erkenning wat ondertussen overschreden is doordat de CG het dossier sinds 2 februari 2024 heeft laten liggen.

VzP heeft hartkloppingen waarvoor ze vanuit het opvangcentrum in Griekenland naar een ziekenhuis is geweest waar men heeft gezegd dat haar problemen van psychologische aard zijn. Aan het dossier zijn psychologische attesten toegevoegd, hieruit blijkt dat ze nog steeds hartkloppingen heeft en ze psychologisch bijgestaan wordt en dit haar autonomie aantast. In Griekenland is er een bijkomende problematiek om psychologische bijstand te krijgen wat problemen voor verzoekster kan opleveren. Verzoekster is bijzonder kwetsbaar, wordt opgevolgd en er is geen mogelijkheid om te verzekeren dat zij opvolging zal krijgen bij een terugkeer naar Griekenland. Als zij met hartkloppingen en flauwvallen geconfronteerd wordt, zal dit invloed hebben op het vinden van werk, huisvesting en zorg. Er is geen rekening gehouden met haar psychologische kwetsbaarheid of haar zoektocht naar werk en onderwijs. Ze kan niet op eigen benen staan. Ze kan geen woonst krijgen en er wordt daarbij verwezen naar het medisch probleem. Er is wel degelijk aanleiding om haar bescherming te verlenen in België.

Ter terechtzitting wordt door de voorzitter gevraagd of verzoekster al stappen heeft ondernomen om haar ADET vanuit België te verlengen. Verzoekster verklaart dat haar ADET nog geldig is en dat ze nog geen stappen heeft ondernomen. Haar advocaat trekt hierbij de aandacht dat zij uit ervaring van andere dossiers weet dat de Griekse overheid kan antwoorden dat het nog te vroeg is om haar ADET te verlengen. Ze wijst hierbij ook op de tweede stap, nl. dat verzoekster moet langsgaan bij de politie in Griekenland, en er van verzoekster niet kan verwacht worden dit te doen. Ze meent dus dat het wat haar betreft niet kan weerhouden worden. Ze meent dat de mogelijkheid om haar ADET te verlengen een theoretische mogelijkheid is. Ten slotte wijst VzP erop dat men bij het in orde brengen van een ADET vanuit het buitenland een bijkomend probleem riskeert, nl. dat de Griekse overheid op de hoogte is van het verblijf in het buitenland en dit aanleiding kan geven tot intrekking van de bescherming.”

4.1. De verzoekende partij legt op 26 januari 2026 en ter terechtzitting een aanvullende nota neer met een repliek op het RSA-verslag, een repliek op aangehaalde wetgeving, briefwisseling met Griekenland en een psychologisch attest van 26 januari 2026.

5. De verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij de aanvullende nota's aangevoerde elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 16 december 2025.

5.1. De verzoekende partij gaat in haar aanvullende nota uitgebreid in op de problematiek van het hebben van een actieve AMKA in Griekenland. Ze wijst onder andere op de ernstige juridische en administratieve obstakels die begunstigden van internationale bescherming in Griekenland moeten overwinnen bij het verkrijgen van hun AMKA en het activeren van een AMKA. Ze wijst ook op bepaalde landeninformatie waarin kan worden gelezen dat een actieve AMKA nodig is om toegang te hebben tot de arbeidsmarkt maar dat om

een AMKA te activeren een arbeidsovereenkomst van toepassing is. Hieruit blijkt volgens de verzoekende partij een cirkelredenering die het voor begunstigen van internationale bescherming onmogelijk maakt om een actieve AMKA en dus geen toegang tot gezondheidszorg te bekomen maar ook geen toegang tot de arbeidsmarkt te verkrijgen. Het is dus dienstig om de problematiek omtrent het verkrijgen en activeren van een AMKA en bijhorende toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg verder te verduidelijken.

Een sociale zekerheidsnummer of een AMKA, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen, geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. Statushouders kunnen hun AMKA-nummer alleen activeren door het voorleggen van een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat/intentieverklaring dat is geüpload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid (“ERGANI”), als bewijs van adres. De Griekse wet behandelt statushouders dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Statushouders die geen arbeidscontract of intentieverklaring van een werkgever kunnen voorleggen, kunnen geen actieve AMKA verkrijgen en worden volledig uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie voor Asiel en Migratie heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe nog niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een “geldige” verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 22-24; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22).

Het is echter niet omdat een begunstigde van internationale bescherming niet over een AMKA beschikt en niet in staat is om deze te bekomen en te activeren bij een terugkeer naar Griekenland, ze geen toegang zal hebben tot medische zorgen. Uit de objectieve landeninformatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat een begunstigde van internationale bescherming in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van een AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medische centrum gaat: *“If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription”* (*“UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare”* beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *“Verslag feitenonderzoek”* van september 2024, p. 49, 50-51.) Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (Refugee.info Greece, *“Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)”* beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, waaronder medische en

psychologische hulp, psychosociale ondersteuning en begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51, 67; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 4, 7-8, 12). De informatie opgenomen in het schrijven van de RSA van 16 januari 2026 doet hieraan geen afbreuk.

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldig AFM-nummer en een geldig AMKA-nummer (*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p.38). Enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt gesteld dat tevens een actieve AMKA nodig is. Om deze reden betoogt RSA/PRO ASYL dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving en de zoektocht naar werk in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 24 en 34). Geen enkele andere bron bevestigt evenwel dat een actieve AMKA nodig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. In het AIDA-rapport van september 2025 wordt hierover geen melding gemaakt (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 261-262). Gelet op het geheel van de bronnen die voorliggen kan in de huidige stand van zaken worden besloten dat een actieve AMKA geen voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een AMKA-nummer volstaat. Verzoekende partij brengt met haar aanvullende nota geen elementen aan die nopen tot een andere beoordeling.

Met betrekking tot de verzoekende partij, in haar aanvullende nota uiteengezette kritiek in verband met de AMA (*National Insurance Number*), namelijk dat de registratie bij een zgn. e-EFKA nodig is om een AMA te verkrijgen wordt nog opgemerkt wat volgt. Een AMA is een sociaal verzekeringsnummer voor werk/sociale afdrachten. Uit de landeninformatie blijkt dat wanneer een statushouder voor het eerst gaat werken, ook een AMA vereist is. De statushouder ontvangt die na registratie bij het register van *Insured Persons of the National Social Security Fund* (ΕΦΚΑ / EFKA). Een afspraak bij een EFKA-afdeling kan telefonisch of per mail gemaakt worden. De volgende documenten zijn nodig bij de aanvraag voor een AMA: een verblijfsvergunning, een werkgeversverklaring (formulier E3), dit is een certificaat van aanwerving van een werkgever (intentieverklaring van een werkgever), een AFM, een AMKA, een adresbewijs en een bankrekeningnummer. Eens een AMA nummer is verkregen, kan de werkgeversverklaring worden gefinaliseerd in een arbeidscontact en worden geupload in Ergani om de AMKA te activeren (zie *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 38). Uit niets blijkt dat voor de AMA zelf een actieve AMKA nodig is.

5.2. In de beschikking werd vastgesteld dat verzoekende partij tweemaal last had van hartkloppingen. Door de behandelend arts werd vastgesteld dat deze veroorzaakt werden door stress. Er werd in de beschikking echter vastgesteld dat verzoekende partij geen documenten neerlegt waaruit zou blijken dat ze op heden nog steeds last heeft van deze hartkloppingen en dat ze een behandeling dient te ondergaan. Er werd dan ook besloten dat deze hartkloppingen niet kunnen leiden tot het hebben van een bijzondere kwetsbaarheid. De verzoekende partij legt verschillende documenten neer met betrekking tot haar psychologische toestand. Uit deze documenten kan blijken dat ze psychologisch werd opgevolgd op 9 september 2024, 6 mei 2025, 2 juni 2025, 24 juni 2025, 17 juli 2025, 29 september 2025 en 16 oktober 2025. Haar aanvullende psychologische documenten tonen aan dat ze verdere psychologische opvolging heeft gekregen op 17 november 2025 en 15 december 2025. In de beschikking werd vastgesteld dat uit haar psychologische documenten blijkt dat ze te kampen heeft met PTSS en een depressie. Dit uit zich in de volgende symptomen: tristesse, pessimisme, verlies van plezier, gevoelens van waardeverlies, zelfkritiek, suïcidale gedachten, irritatie, verlies van interesse en energie, slaapproblemen, rusteloosheid, vermindering van eetlust, concentratieproblemen, hypervigilantie, het herbeleven van traumatische gebeurtenissen, piekeren en nachtmerries. Er werd in de attesten ook vermeld dat verdere psychologische opvolging wordt aangeraden. Uit de verschillende attesten kan echter niet blijken dat haar psychologische problemen gevolgen hebben op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie. Uit de documenten kon ook niet blijken dat door haar problemen de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of onmogelijk zou zijn. In de bijkomende psychologische attesten kan worden gelezen dat ze te kampen heeft met een depressie, PTSD en stress. Er wordt gesteld dat haar oude symptomen blijven bestaan en dat ze een verhoogde angst heeft, significante stress en hartkloppingen. Er wordt door de psycholoog vastgesteld dat deze problemen een impact hebben op haar dagelijks functioneren, psychisch welzijn, haar capaciteit om haar aan te passen en haar autonomie. Er wordt echter niet verder verduidelijkt wat deze moeilijkheden juist inhouden of met welke graad van ernst deze een concrete invloed hebben op haar dagdagelijks functioneren of op de mogelijkheid om zich aan te passen aan de omstandigheden in Griekenland, zodat dit niet kan aantonen dat

verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland niet zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien of de rechten en voordelen verbonden aan haar beschermingsstatus niet kan afdwingen.

Er kan dan ook niet worden besloten dat de verzoekende partij omwille van haar psychologische problemen niet in staat is om bij een terugkeer naar Griekenland zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken in de zin van de relevante Europese rechtspraak, noch kan ze afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond hieromtrent.

5.3. De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het naar voor brengen van eerder afgelegde verklaringen. In de beschikking van 16 december 2025 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonbaar dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) haar Griekse verblijfsvergunning is nog geldig tot en met 26 september 2026, (ii) haar Grieks paspoort is geldig tot en met 4 november 2028, (iii) ze heeft geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak, (iv) ze heeft nagelaten een AMKA aan te vragen in Griekenland, (v) ze had geen enkele intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen daar ze verklaart dat België haar eindbestemming was, (vi) ze heeft slechts twee dagen als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten in Griekenland verbleven en heeft dus geen enkel onderzoek gedaan over hoe ze als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten een duurzaam bestaan in Griekenland kon uitbouwen, (vii) ze heeft in Griekenland steeds in een opvangcentrum verbleven, (viii) ze heeft geen stappen gezet om tewerkstelling te vinden in Griekenland, (ix) ze heeft geen inspanningen gedaan om haar studies verder te zetten in Griekenland en (x) ze heeft wel degelijk toegang gehad tot medische zorgen in Griekenland.

Haar betoog tijdens de terechtzitting kan deze vaststellingen niet weerleggen of in een ander daglicht plaatsen.

Tijdens de terechtzitting herhaalt ze louter dat ze een jongedame is die samen met haar familie in Griekenland vertrokken is uit Gaza en dat haar Griekse verblijfsvergunning al verloopt op 26 september 2026. Er kan echter worden aangenomen dat de verzoekende partij nog steeds tijd heeft om de nodige stappen te zetten om haar verblijfsvergunning te vernieuwen. Verder verklaart de verzoekende partij dat ze nog geen stappen heeft ondernomen om haar Griekse verblijfsvergunning te verlengen. De advocaat van de verzoekende partij brengt nog naar voor dat ze geen stappen kan zetten om haar Griekse verblijfsvergunning te verlengen daar ze van de Griekse overheid kan horen dat het nog te vroeg is om haar verblijfsvergunning te verlengen en dat de tweede stap in de procedure tot het verlengen van haar verblijfsvergunning, het langsgaan is bij het politiekantoor. Dit kan volgens haar niet van haar verwacht worden. Haar betoog dat de Griekse overheid zou kunnen antwoorden dat het nog te vroeg is voor haar om haar verblijfsvergunning te verlengen waardoor ze er niet in zou slagen haar Griekse verblijfsvergunning te verlengen, is slechts hypothetisch, aangezien geen dergelijke vraag werd gesteld in huidig dossier. Dat het verlengingsproces in een later stadium een fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid om dit proces, al dan niet met de ondersteuning van haar advocaat in België, reeds op te starten. Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging via het versturen van een standaardformulier per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9). De verzoekende partij stelt tenslotte ook dat het verlengen van de verblijfsvergunning uit het buitenland een bijkomend probleem oplevert daar op deze manier de Griekse overheid op de hoogte zou zijn van het feit dat ze in het buitenland verblijft en dit aanleiding kan geven tot de intrekking van haar bescherming. Losstaand van de vaststelling dat niet duidelijk is hoe de Griekse autoriteiten op basis van een e-mailbericht op de hoogte zouden zijn van de verblijfplaats van verzoekende partij, verduidelijkt zij ook niet op grond waarvan zij meent te kunnen stellen dat dergelijk risico dreigt.

Verder kan haar betoog dat ze geen toegang meer heeft tot *Helios +* omdat de termijn van twee jaar na erkenning is overschreden, doordat de commissaris-generaal het dossier sinds 2 februari 2024 heeft laten liggen, moeilijk ernstig worden genomen. Er werd vastgesteld dat verzoekende partij geen enkele inspanning heeft geleverd om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Ze heeft ook meteen na het verkrijgen van haar Griekse verblijfsvergunning Griekenland verlaten en ze had geen enkele intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Uit haar verklaringen kan ook niet blijken dat ze enige inspanning heeft gedaan om een beroep te doen op de hulp van enige organisatie om haar te helpen een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Gelet op deze elementen kan zij de verantwoordelijkheid van dit alles niet zomaar op de commissaris-generaal afschuiven. Het was haar eigen keuze Griekenland te verlaten op een ogenblik dat zij nog wel aanspraak kon maken op deze ondersteuning. Bovendien maakt zij

niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer niet op enige andere vorm van ondersteuning beroep zou kunnen doen.

Verzoekende partij gaat in haar aanvullende nota's nog in op algemene landeninformatie met betrekking tot de situatie in Griekenland, doch de Raad moet opmerken dat deze informatie reeds werd betrokken bij de totstandkoming van de beschikking, zodat verzoekende partij hiermee geen nieuwe informatie aanreikt, dan wel niet toelaat te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en de verdere individuele beoordeling, die *in casu* werd toegepast, niet meer nodig is. Verzoekende partij gaat in haar meer recente aanvullende nota nog uitgebreid in op "de 'nieuwe' nota van de Commissaris-generaal dd. 16/1/2026", dewelke zij uitvoering inhoudelijk bespreekt en bekritiseert, evenals een schending van artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan vasthangt. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat *in casu* geen nota van de commissaris-generaal van 16 januari 2026 voorligt. De kritiek van verzoekende partij heeft derhalve betrekking op een document, dat geen deel uitmaakt van de huidige analyse door de Raad, zodat dit ook niet dienstig is. Hetzelfde geldt voor haar verwijzing naar "de ge-update versie van deze nota "Aide auw Migrants d.d. 6/1/2026". Wat betreft de geuite kritiek op het gebruik van de COI Focus GRECE "Aide aux migrants" van juli 2025, dient de Raad vast te stellen dat de in de beschikking gedane analyse voldoende steun vindt in de overige gehanteerde rapporten

5.4. De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 16 december 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES